Az őszülő apa iszik és azt hajtogatja:
Fehér bor, nem is oly édes, épp' megfelelő.
Sötétség ölel körül.
Látásom homályos.
Ám, ha kitöltöd, aranyló bor-özön fröcsög, csillan, ekkor eszmélek csak.
Anyám szőke hajfonata lebben el szemem előtt,
apámé fekete.
Az övét nem látom.
Kereket oldottam, amikor elhurcolták.
Egyedül anyám és nővére maradtak csak mellettem.
Amikor apáért jöttek, már várta őket, sejtette,
tudta, hogy valami készül ellene.
Utolsó óhaja úgy hangzott, bárcsak hozhatna még a sötét, hűvös pincéből egy liter fehér bort.
Megengedték és kiröhögték. Azok is ittak belőle.
Megivott egy pohárkával és végigpillantott a dombokon,
a látóhatártól látóhatárig terjengő halmokon,
milyen jó, a Nap mintha három korty alatt
járná be kelettől nyugatig tartó szokásos útját.
Az út egésze a garatban ily érzetet garantált,
Mária dicsőítésébe kezdett, képtelen volt abbahagyni,
újabb énekeket hívott elő emlékezete.
Ezzel a végzetet ingerelte,
talán ez volt az az utolsó, döntő csepp a pohárba,
e nemes bor sárga cseppje és Máriáé.
A kihallgatáson az arcát ütlegelték,
fejbe verték, csak úgy zengett,
de ez a kezelés oly ütemre folyt,
hogy még maga Jézus se bírta volna.
Semmit se tudott, képtelen volt bármit is kitálalni,
csak ezeket az átkozott Mária-énekeket. Ó, te templom egere,
az egyházi énekkar huszadrangú ócska vészmadara,
befognád végre a pofád, más szelek fújdogálnak már,

most harci nótákat dalolász ajkunk, himnuszokat és indulókat,
nem pedig gyermekded óbégatást, jajgatást.
Pofáját szétverték, fejét betörték.
Talán emiatt nem látom őt.
Arctalan. Harmadnapra a poljei diliházban lelte
halálát.
Őrült volt, mert el semmit se kotyogott.
Őrült volt, mert kiadni senkit se tudott
magán kívül.
Hibbant egy arany garat.
Borom öntöm, könnyem ontom, de nem úgy, mint ő.
Majd újra töltök.
Anyám előttem önti ki lelkét, mi, hogyan is volt
és mindazt, mi kitudódott.
Szőke fénylő fürtök, finom, fényes tincsek.
Az én hajam pedig, mint az apámé, sötét és fekete,
erős, akár a kefe.
Égnek mered.
Elhúzom én a nótáját annak a Máriának, Jézus meg ne dumáljon
nekem szeretetről,
másszon vissza a keresztre, oda fel.
Nem látom apámat.
Nincs, odalett. Sosem ér véget.
Vagy egyszer majdcsak megjelenik előttem.
Egy pohárka bort töltenék neki, azt a sárgán aranylót,
mintha az ő hordójából lenne, hűs pincéjéből,
ha megjelenne, ha arca lenne.
Ha.
Töltök még magamnak.
Ó, újra és újra.

Lukács Zsolt fordítása
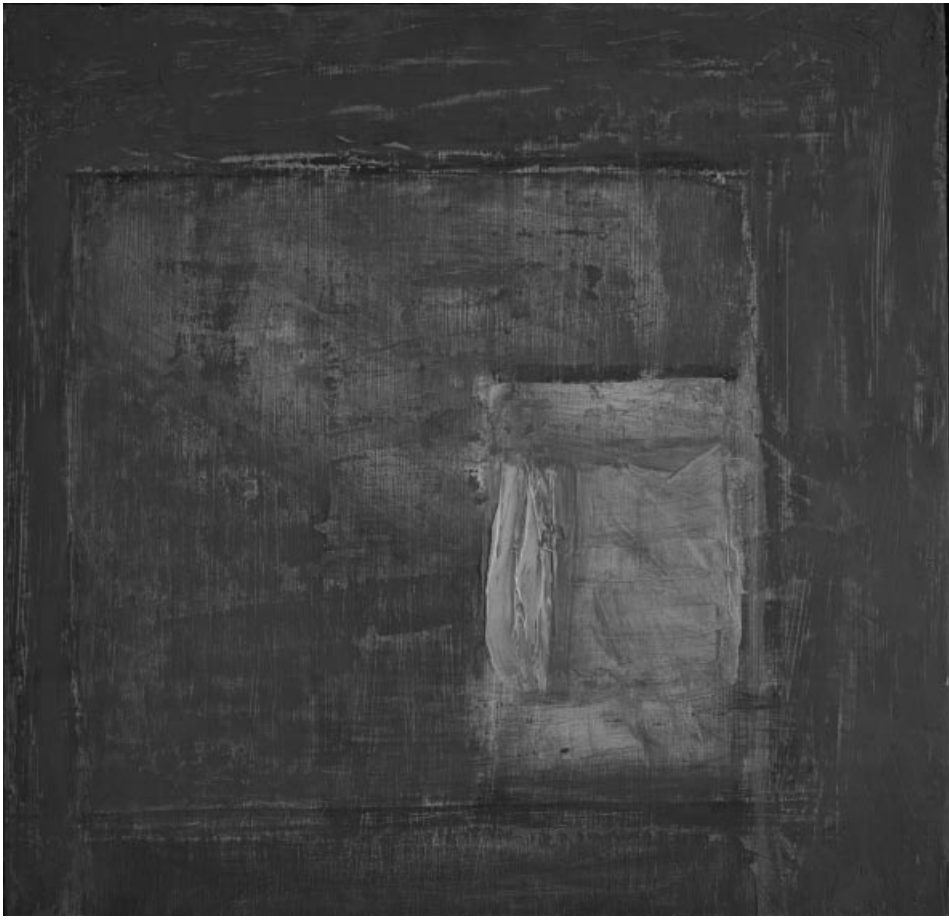
Jure Jakob (Celje, 1977) Filozófiából és összehasonlító irodalomtudományból diplomázott a ljubljanai Bölcsészettudományi Karon. Később összehasonlító irodalomtudományból kisdoktori képzést végzett. Eddig 6 verseskötete jelent meg, legutóbbi 2022-ben a *Süketek tanítója, némák tanulója* címmel *(Učitelj gluhih, učenec nemih)*. Négy jeles szlovén irodalmi díjban részesült, a legutóbbi a Prešeren Alapítvány-díja volt (Prešernov sklad, 2019). Magyarul 2007-ben a Tipp Cult Kiadó gondozásában jelentek meg versei a *„Küszöbön aludni" (A Fiatal Szlovén Költészet Antológiája, 1990-2005) című kötetben*.